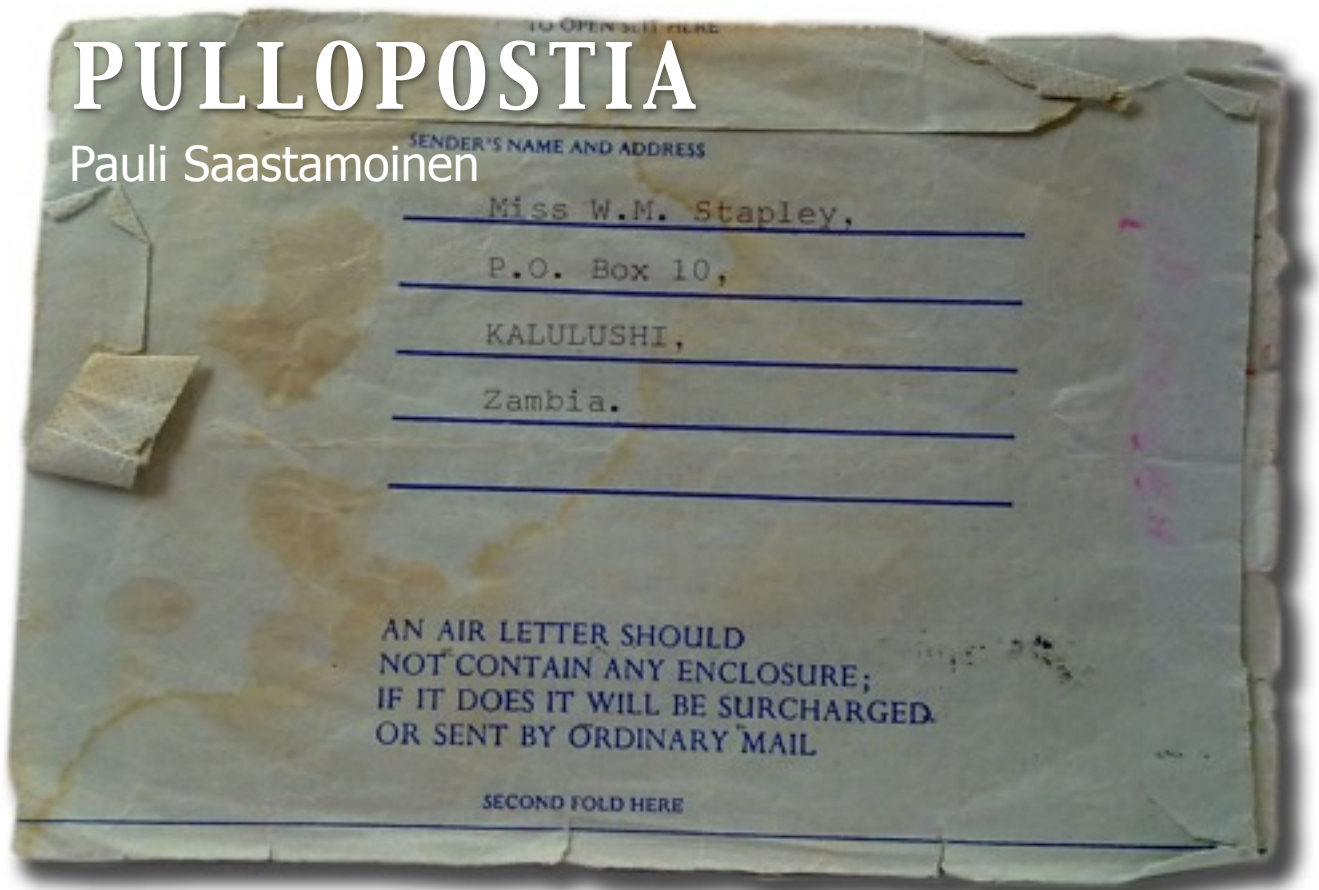

PULLOPOSTIA

Pauli Saastamoinen

Olin vuoden -71 heinäkuussa eräässä tankkilaivan rohjossa, laiva oli Avomeri Oy:n ja m/t Nanna nimeltään. Siinä tapahtui seuraavanlainen, vähän erikoinen juttu josta kerron.

Merimiehillähän on aina ollut tapana heitellä pulloposteja mereen. Kirjeeseen kirjoitettiin kuka on lähettäjä ja kysyttiin kuka sen on löytynyt ja mistä, joskus laitoimme pulloon oman valokuvammekin jos sellainen sattui olemaan mukana ja tietenkin osoittemme.

Taitoimme matkaa kerran heinäkuun loppupuolella; olimme tulossa Hampurista ja matkalla Romanian Contantaan jossa piti lastattaman voiteluöljylasti Shanghaihin. Tällä matkalla heitin pullopostin Pohjanmereen, laitoin kuvanikin siihen mukaan, muistelen että se oli jossakin kapakassa otettu pikakuva. Ajattelin kai, että näin pääsee mahdollisen pullon löytäjän kanssa ikäänkuin läheisempään kirjeenvaihtokontaktiin.

Tulimme sitten Constantaan jossa oli erittäin hidas lastaus, vihdoon 23 elokuuta pääsimme lähtemään kohti Shanghaita. Jouduimme kiertämään Hyväntoivonniemen kautta koska Suezin kanava oli "kiinnijäätynenä" jonkun sodan tai muun selkkauksen takia. Syyskuun 6. ylitimme päiväntasaajan ja lokakuun 2. bunkrasimme Singaporen redillä.

Moninaisten tapahtumien jälkeen tulimme lokakuun 10. Jangtsekiang-joen suulle jossa ankkuroimme. Takanamme oli Romaniasta lähtien n. 18.000 mailia, eli yli 30.000 km, aikaa oli mennyt 48 vuorokautta.

Vasta lokakuun 20. pääsimme purkamaan lastin, 20.000 tonnia voiteluöljyä, laskimme että se olisi riittänyt jokaisen kiinalaisen polkupyörän kettinkeihin reilusti.

Tässä olemme Maon patsaan juurella, moottorimies Jehkinen vasemmalla, puolikas Uimonen keskellä ja minä oikealla. Olen vielä tietämätön tulevasta kirjeestä.

YLLÄTTÄVÄÄ POSTIA...

Viikon päästä, 27. lokakuuta, lähdimme kohti Austraaliaa. Jälleen moninaisten tapahtumien jälkeen olimme marraskuun 7. Bundabergiissä jossa lastasimme melassia. Sieltä menimme vielä Townsvillen ja Mourilyan nimisiin paikkoihin jotka ovat kaikki itärannikolla Austraaliaa. Joka paikassa tuli melassia ja marraskuun 17. lähdimme siirappilasteinemme kohti Panaman kanavaa. Tyynellämerellä tämä siirapin tapainen melassi oli vuotanut putkistoista ja oli alkanut käymään pumppuruuman kuumuudessa. Matka halki Tyynenmeren sujuikin vienon rommin tuoksussa. Alkoholin valmistukseenhan se tuli käytettäväksikin, sillä olimme viemässä sitä Yhdysvaltojen Houstoniin alkoholin raaka-aineeksi.

Tässä kuvassa olemme Panaman sulussa. Täällä sain yllättävän kirjeen Wendyiltä. Hän oli saanut lähettämäni pullopostikirjeen. Heti Cristobalista laitoin kiitos kortin hänelle.

Joulukuun 12. tulimme Panaman kanavan Karibianmeren puoleiseen päähän johon jäimme ottamaan bunkkeria. Siellä tuli yhtiön posti laivaan ja itselleni tuli yllättävä kirje. Se heinäkuussa heittämani pulloposti oli mennyt perille. Eräs Wendy niminen neiti kirjoitti että hänen kälynsä oli löytänyt pullopostin 16. lokakuuta Kaakkois-Englannista Sussexin rannikolta Gamber-nimisen kylän rannalta. Näin Wendy Stapley ilmoitti että pulloposti oli, harvinaista kyllä, tullut perille ajalehdittuaan sitä ennen yli 3 kuukautta meressä. Olimme tulleet Cristobaliin sopivasti illalla. Sopivasti siksi, että jäimme koko yöksi bunkraamaan ja pääsimme käymään maissa. Itsellenikin oli hyvä syy lähteä maihin, lähetin ainakin Wendyille kiitoskortin vastauksestaan pullopostiini.

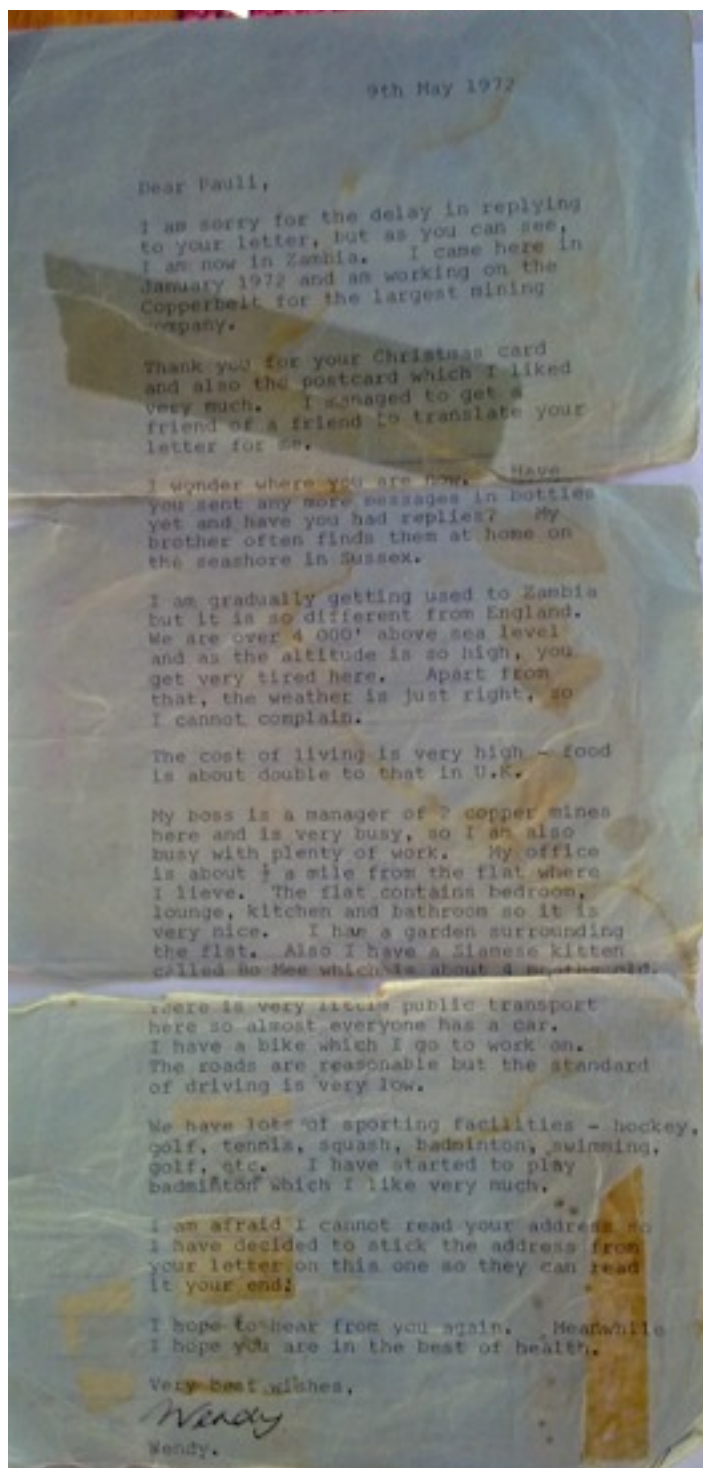
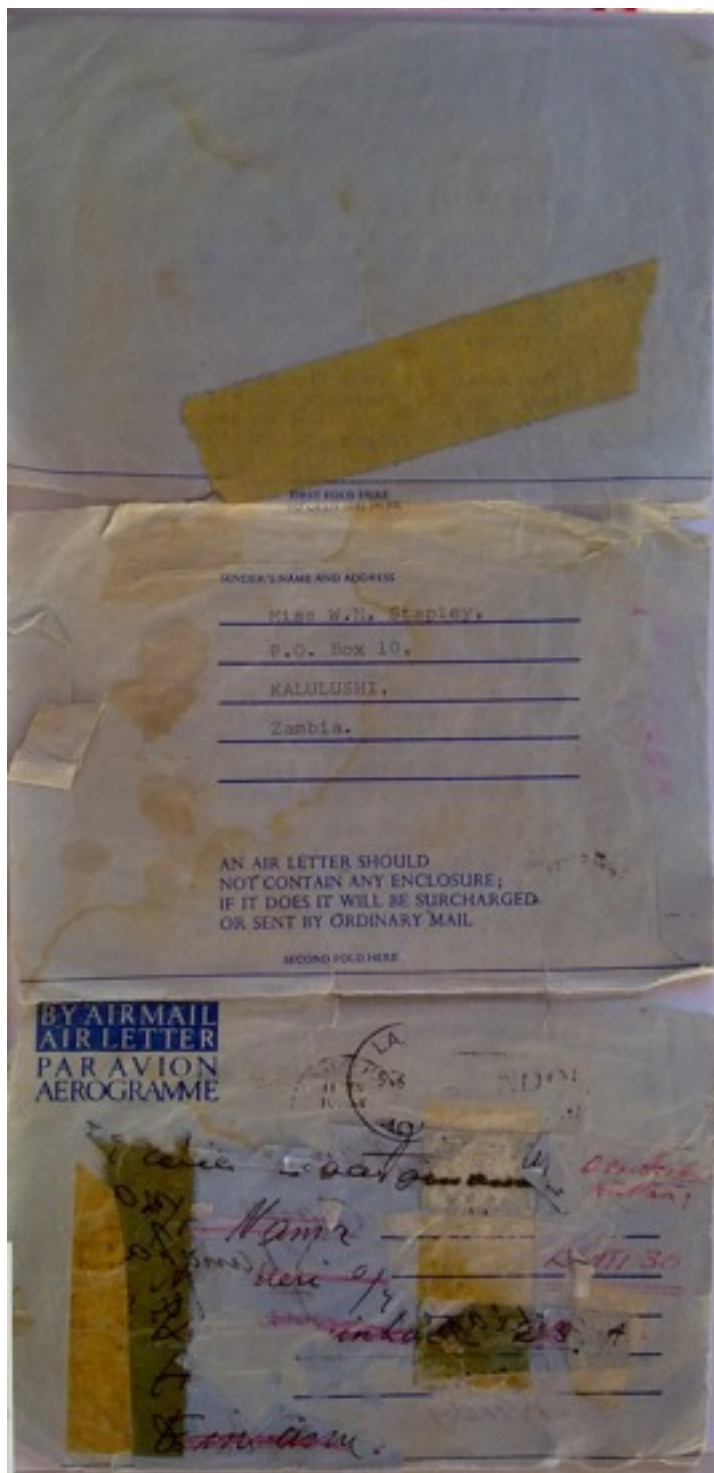
Seuraavan aamuna lähdimme kohti Texasin Houstonia jossa olimme joulukuun 18. Paksun melassin pumppaaminen kesti niin kauan, että pääsimme irtaantumaan sieltä vasta joulupäivän aamuna. Olimme saaneet rahtaajalta käskyn hakea New Orleansista soijaöljylasti joka piti vietämän silloisen Jugoslavian Zadar nimiseen kaupunkiin. Houston – New Orleans merimatkan oli lyhyt ja jäimme Mississippi-joelle ankkuriin putsaamaan lastitankkeja.

Jälleen kerran, monien yhteensattumien jälkeen pääsimme soijaöljylasteinemme lähtemään kohti Eurooppaa 8. tammikuuta. Matka tuntui jo melkein kotimatkalta ja Gibraltarin salmessa olimme 22. tammikuuta. Gibraltarissa tuli eräs asia täyteen, olimme nimittäin kiertäneet maapallon, tai paremminkin vesipallon täydellisesti ja matka mutkineen oli kestänyt muutaman päivän yli viisi kuukautta. Jugoslaviasta lähdin laivasta Suomeen lomalle 27.1.-72, eikä ollut tarkoituskaan tulla samaan kiuluun enää takaisin.

Toukokuussa -72 sain jobin taas Henry Nielsenin White Rose-laivaan, jälleen villinlinjan sellaiseen. Olimme viemässä Pohjois-Ruotsista paperimassaa Kiinan Shanghaihin ja jossain bunkrauspaikassa sain taas yllättävän kirjeen jossa oli Zambian postileima. En tietääkseni tuntenut ketään zambialaista. Mutta yllätys yllätys, Wendy tähän kirje olikin. Hän kirjoitti viehättävän kirjeen jossa kertoi vähän elämästään Zambiassa. Hän oli tullut sinne tammikuussa ja oli englantilaisen kuparikaivosyhtiön palveluksessa. Jo aikaisemmassa kirjeessään hän sanoi tehneensä sihteerin töitä.

Kirjeenvaihtomme loppui sitten vaan enkä muista yhtään kenen syy se oli, jos mitään syytä olikaan. Olen kuitenkin ajatellut salaista pullopostiystäväväni silloin tällöin ja 27 vuotta jälkeenpäin siitä Zambian kirjeestä, eli joitakin vuosia sitten lähetin hänen antamaansa kotiosoitteeseen kortin,

ZAMBIASTA

"Tässä on White Roseen saamani Wendyn kirje Zambiaasta" kertoi Pauli